

POSTANOWIENIE

OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO

OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH WE (...)

z dnia 24 maja 2017 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych

we W. w składzie:

Przewodniczący: r. pr. A. W.

Sędziowie: r. pr. M. S.

r. pr. B. C.

Protokolant: apl. radc. K. O.

W sprawie zażalenia D. G. i M. G. na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych r. pr. M. M. wobec obwinionego r. pr. T. K.

POSTANOWIĘ

1.

utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 22.03.2017 r. sygn. RD 13/16;

2.

zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 950,00 zł (słownie: dziewięćset pięćdziesiąt złotych) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

UZASADNIENIE

W dniu 1 lutego 2016 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. wpłynęło pismo Państwa D. i M. G. z dnia 29 grudnia 2015 r. skierowane do Ministra Sprawiedliwości z wnioskiem o zbadanie sprawy w zakresie zarzutów wobec radców prawnych T. K., M. K. oraz Z. P..

Postanowieniem z dnia 29 lutego 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego T. K., wskazując na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Od powyższego postanowienia skarżący wnieśli odwołanie, zarzucając Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego m. in. brak zbadania powiązań rodzinnych radcy prawnego z sędziami sądu powszechnego oraz terminów uzyskiwania wyroków w sprawach prowadzonych przez mec. T. K..

W związku ze skutecznym wniesieniem odwołania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. na posiedzeniu w dniu 11 maja 2016 r. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego do ponownego prowadzenia.

W dniu 22 czerwca 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczął dochodzenie wobec radcy prawnego T. K. w sprawie dopuszczenia się przewinienia dyscyplinarnego.

W dniu 15 lipca 2016 r. w wyniku wszczętego dochodzenia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przedstawił radcy prawnemu T. K. zarzuty popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 6 ust. 1 i 2, art. 11 ust. 2 i 3, art. 19, art. 31 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych polegającym na tym, że we wrześniu 2011 r. we W., iż ten brał udział w czynnościach, które uwłaczają godności zawodu radcy prawnego i podważają do niego zaufanie, tj. jako prezes zarządu (...) S.A. wymuszał na M. G. jako prezesie zarządu (...) sp. z o.o. sprzedaż wierzytelności tej spółki o wartości około 5 mln zł. za 7% ich wartości w ten sposób, że utrzymywał, iż jedynie (...) S.A. jest w stanie wygrać procesy o te wierzytelności ze względu na układy w sądzie (fakt zatrudnienia w sądzie członków rodziny radcy prawnego T. K. w charakterze sędziów), zaś sam (...) sp. z o.o. nie ma szans na uzyskanie pozytywnych rozstrzygnięć i przegra wszystkie procesy.

W dniu 17 października 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zawiesił dochodzenie w sprawie wskazując, iż zaszła długotrwała przeszkoda w prowadzeniu postępowania dyscyplinarnego, bowiem nie da się przewidzieć czasu trwania postępowania karnego, którego wynik może ewentualnie pozwolić na przyjęcie, że przewinienie dyscyplinarne nie jest przedawnione na gruncie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Następnie w związku z brakiem informacji o stanie sprawy z prokuratury prowadzącej postępowanie karne, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postanowieniem z dnia 27 grudnia 2016 r. podjął zawieszono dochodzenie w sprawie dopuszczenia się przez radcę prawnego T. K. przewinienia dyscyplinarnego wskazując, iż widzi konieczność samodzielnego rozstrzygnięcia kwestii, czy czyn mógłby stanowić przestępstwo, a zatem, czy oczekiwać należy prawomocnego stwierdzenia przestępczości czynu, warunkującego zastosowanie terminu przedawnienia z art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych.

W dniu 22 marca 2017 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W., po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego i analizie dołączonych dokumentów, powołanych w uzasadnieniu postanowienia, umorzył dochodzenie w sprawie zawiadomienia Państwa D. i M. G., dotyczącego zarzutu popełnienia przez radcę prawnego T. K. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 6 ust. 1 i 2, art. 11 ust. 2 i 3, art. 19, art. 31 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych polegającym na tym, że we wrześniu 2011 r. we W. brał udział w czynnościach, które uwłaczają godności zawodu radcy prawnego i podważają do niego zaufanie, tj. jako prezes zarządu (...) S.A. wymuszał na M. G. jako prezesie zarządu (...) sp. z o.o. sprzedaż wierzytelności tej spółki o wartości około 5 mln zł za 7% ich wartości w ten sposób, że utrzymywał, iż jedynie (...) S.A. jest w stanie wygrać procesy o te wierzytelności ze względu na układy w sądzie (fakt zatrudnienia w sądzie członków rodziny radcy prawnego T. K. w charakterze sędziów), zaś sam (...) sp. z o.o. nie ma szans na uzyskanie pozytywnych rozstrzygnięć i przegra wszystkie procesy.

Od powyższego postanowienie D. G. i M. G. złożyli odwołanie zarzucając niestaranność i celowe pomijanie złożonych dowodów. Skarżący wnieśli również o dołączenie do akt postępowania, akt sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej na okoliczność szantażu radcy prawnego T. K. i służalczości Sądu.

Rozpoznaj ąc odwołanie, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy (...) we W. ustalił i zważył, co następuje:

Należy utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 22 marca 2017 r. sygn. akt: R.D. 13/16. Zarzuty odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego prawidłowo ustalił stan faktyczny, zwłaszcza w takim zakresie, w jakim był on niezbędny do rozpoznania skargi i umarżając dochodzenie dokonał prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd nie znalazł znamion bezprawności w zachowaniu radcy prawnego T. K. w zakresie złożenia propozycji odkupienia wierzytelności Spółki (...) sp. z o.o. o wartości 5 mln zł za 7% ich wartości. Należy uznać, iż skarżący z własnej i nie

przymuszonej woli odmówił zgody na zaproponowane warunki współpracy, brak jest bowiem dowodów wskazujących na stosowanie przez radcę prawnego T. K. jakichkolwiek form nacisku bezpośredniego w tym zakresie.

Uzasadniając postanowienie o umorzeniu Rzecznik Dyscyplinarny prawidłowo przyjął, iż czyn polegający na tym, że radca prawny T. K. miałby się przechwalać jakoby jedynie prowadzona przez niego firma windykacyjna była w stanie wygrać procesy o wierzytelności (...) sp. z o.o. ze względu na układy w sądzie, miał miejsce w 2011 r., podczas gdy skarga wpłynęła do Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. dnia 1 lutego 2016 r., a zatem już po upływie terminu przedawnienia z art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, który wynosi 3 lata od czasu popełnienia przewinienia. Dodatkowo należ zauważyć, iż termin przedawnienia wskazany powyżej zostaje przerwany nie w momencie złożenia wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, ale z momentem podjęcia przez rzecznika dyscyplinarnego decyzji o wszczęciu dochodzenia (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2016 r. (...) 58/15), co w niniejszym przypadku miało miejsce 22 czerwca 2016 r.

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, iż brak jest prawomocnego wyroku stwierdzającego przestępczość czynu obwinionego w tym zakresie, powodującego przedłużenie okresu przedawnienia, na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. 74[1] pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, należało umorzyć dochodzenie wszczęte w niniejszej sprawie.

Rzecznik Dyscyplinarny w sposób prawidłowy wskazał również, iż w zebranych w sprawie materiale dowodowym, brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, które miałyby polegać na tym, że radca prawny T. K., wykorzystując powiązania rodzinne miał wpływać na wyniki spraw sądowych prowadzonych przez (...) sp. z o.o. lub przeciwko tej spółce. Nie ma żadnych bezpośrednich dowodów na takie okoliczności. Nie można takich zarzutów wyprowadzać wyłącznie z faktu przegrania przez spółkę (...) sp. z o.o. licznych procesów, które prowadziła w różnych sądach na terenie W., ale także gdzie indziej. Nie można także z racji stosunków rodzinnych z sędziami wywodzić, że radca prawny T. K. miałby realizować zamiar swoistej presji lub zemsty za to, że Spółka (...) sp. z o.o. nie sprzedała swoich wierzytelności firmie, której prezesem jest obwiniony.

W tym stanie rzeczy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy (...) we W. orzekł jak w sentencji.

Pouczenie:

Na niniejsze orzeczenie środek odwoławczy nie przysługuje